

Sedmikráska slaví kulatiny!

Happy Birthday Sedmikraska!

It's 30 years now and you are getting bigger and more beautifull. I hope your teachers don't get crazy and all your students will pass all the exams.

Zavrtejte se do něj, zavrtá se do vás!

Číslo: 15

Základní škola Sedmikráska, o.p.s. — Rožnov pod Radhoštěm — sedmikraska.cz

červotoč

— Ella K., Berenika, 3. tř. —

Dort z titulní strany společně upekli čtvrťáci. Autory přání v angličtině jsou Jáchym Š. a Štěpán S., 8.tř.

Fotografie použité v tomto čísle: fotoarchiv Sedmikrásky.

Nakoukněte také na fotky z let minulých:

2008 - 2021

2003 - 2008

SEZNAMTE SE S...

S paní učitelkou Ivanou Procházkovou

Jaké předměty učíte?
Poslední roky učím jenom fyziku a předmět nazvaný volba povolání. Jsem takový poloviční učitel, protože větší část mého úvazku tvoří práce zástupce ředitele a výchovného poradce.

Jaké jsou rozdíly mezi začátkem a dneškem?
Velké! Já mám vystudovanou matematickou analýzu a pracovala jsem jako programátorka. Ale vedla jsem různé kroužky, oddíly a chtěla jsem čím dál víc pracovat s dětmi. A když jsem byla na mateřské dovolené, chodila jsem do parku a okolo ZUŠ jsem pozorovala skupinky dětí. Dozvěděla jsem se, že je to škola, a říkala jsem si, tak to je přesně to, co bych chtěla dělat. Ve Spektru Rožnovska (to jsou zdejší městské noviny) se objevil inzerát, výběrové řízení na učitele. Na konkurzu jsem uspěla, dostudovala si pedagogiku a v roce 1997 jsem začala pracovat na Sedmikrásce. Dopoledne jsem učila v 6. a 7. třídě matematiku, fyziku, informatiku, tělocvik a tanec. A na odpoledne jsem se přesunula do ZUŠ a byla vychovatelkou v družině. Další rok jsem už učila jen na druhém stupni a začala studovat managment na zástupce ředitele

Kolik bylo ve třídě dětí?
Původně okolo dvaceti. Pak ale hlavně v páté třídě žáci odcházeli na víceletá gymnázia. Také si škola musela vybudovat respekt, aby neměla jen nálepku, že je pro děti s handicapem, že si tam jen hrají na koberci anebo že je pro podnikatelské děti. Zažila jsem i období, kdy kvůli malému počtu dětí jsme měli na rok či dva propojené dvě třídy. Anebo bylo ve třídě zhruba deset až dvanáct žáků, což ale nebylo vůbec špatné.

Jak se vám na začátku učilo? Bavilo vás to? Byly vůbec nějaké rozdíly?
Bavilo mne to moc, učit jinak a objevovat nové způsoby. Všichni tehdejší učitelé to brali podobně, ne jen jako povolání. Byli jsme tým, kde byl zároveň každý něčím jedinečný, „střelený“. Vymýšleli jsme akce, projekty, jezdili se podívat do jiných škol, propojovali jsme předměty, jezdili na výpravy a na vodu, spali pod širákem, zkoumali graffiti, dělali diskotéku pro druhostupňáky, zakládaly se kapely, hrála divadla… Dnes se škola rozrostla a je usedlejší. Tým učitelů stárne. Myslím, že trochu chybí energie či impuls pro větší spolupráci. Je dobře, že je o školu zájem, ale i ten počet 18 žáků ve třídě je náročnější.

Zjistili jsme, že tahle škola neležela na tomto místě, tak jak to tedy bylo?
Já jsem školu poznala díky umístění v ZUŠ v parku, kde byla nejdříve 1. – 3. třída plus družina, pak celý první stupeň. Později druhý stupeň našel útočiště v učebnách SŠE, pak v skautském domečku na ulici 5. května a nakonec v pavilonu D ZŠ Pod Skalkou. A první stupeň dlouho sídlil ve škole ve Viganticích. Velkým snem bylo získat vlastní budovu, nejlépe někde u lesa. K tomu ale nedošlo.

Na co vzpomínáte ráda, a na co naopak nerada?
Nerada vzpomínám na některé konflikty s žáky a jejich rodiči. Hlavně když nedošlo k vzájemnému vysvětlení a obě strany se rozcházely se svou pravdou, svým pohledem. Párkrát se mi ale stalo, že se některý žák po letech zastaví a omlouvá, že jsme s ním tu jeho pubertu přežili. Radost je, když absolventi vzpomínají na Sedmikrásku, co s námi a svými spolužáky prožili a že jim to do života hodně dalo. Velkou radost mám, když někomu škola nejde, a pak se v něčem najde a je v tom dobrý, to je paráda. A s úsměvem vzpomínám na různé třídy a zážitky s nimi ve škole i mimo. Například i na dávné doby, kdy jsme si s žáky tykali a oni nás zároveň respektovali jako učitele. Mám na co vzpomínat za těch dvacet pět let!

Máte se školou nějaké plány do budoucna?
Podle mne má pořád Sedmikráska své místo. Chce to ale poposunout dál. Mně by dávalo smysl více propojit předměty na druhém stupni, taky bych stála o návrat k projektům z minulosti. Nebo co třeba zkusit dát možnost žákům mít den v týdnu či měsíci samostudium doma či ve škole? Anebo v pátky jednou či dvakrát za měsíc spojit druhý stupeň a nabídnout výběr předmětu, tématu, v němž se chtějí rozvíjet, a na tom je nechat pracovat s podporou jiného žáka, učitele či někoho mimo školu? Pokud jde o možnosti posunů v práci učitelů, přemýšlím třeba o tandemové výuce. Taky bych měla radost, kdyby se objevili noví lidé s nápady. Právě teď ovšem tomu stávajícímu učitelskému týmu přeju především dodávku (nákladák!) energie a podporu.

Děkujeme za rozhovor!

— rozhovor připravily Michaela Zajícová, Julie Dohnálková, 7. tř. —

Iva Procházková se svými žáky v okně budovy Junáku.

H/STOR/E ŠKOLY

1 2
Zahájení školního roku 2006/2007.

3
2007 škola v přírodě Štramberk.

4
Školní autobus na zastávce u školy ve Viganticích, kde sídlil I. stupeň.

5
2004 projekt Jaro.

6
Výprava na Santov 2005.

7
Stísněné podmínky II. stupně na Junáku, 2003.

8
Dvě třídy v jedné, Vigantice 2002.

9
Tým Sedmikrásky před budovou ZUŠ, 1997.

Rodina budoucnosti, projekt Domov 2007.

Sedmikráskou za 30 let prošlo přibližně 490 žáků, absolventi školy se uplatnili v mnoha oborech, někteří velmi úspěšně. Nebylo ale vždy na růžích ustláno, škola se od počátků prala s rozmanitými problémy, 13 let putovala po různých dočasných prostorách, než získala pro svou činnost budovu potřebné velikosti, jak ji známe dnes. Ale popořádku:

1993
Skupina rodičů chtěla vzdělávat své děti jinak a v jiném prostředí, než jsou velké státní školy. Myšlenku založit soukromou školu zrealizovala učitelka ZŠ Pod Skalkou Alena Pagáčová, stala se tak její první ředitelkou. Již od počátku nesla škola jméno Sedmikráska, sídlo a podporu našla v budově ZUŠ v parku. V prvním roce jejího života se v ní zabydlely první, druhá a třetí třída. Název školy odrážel snahu vést děti k tomu, aby nacházely krásy života – sedm, a ještě mnohem více. Mezi principy Sedmikrásky patřily partnerské vztahy mezi žáky, učiteli a rodiči. Individuální přístup a menší počet dětí ve třídě umožňovaly i začlenění žáků se speciálními vzdělávacími potřebami. Hodnocení žáků bylo slovní, vysvědčení ve formě dopisu psali učitelé ručně. Výuka probíhala v devadesátiminutových blocích a byla rozšířena o estetické předměty tanec, sborový zpěv a dramatika. Těm vyučovali pedagogové ZUŠ. Často se učilo v parku, v přírodě, co nejvíce prakticky a názorně. Tělocvičnu nahrazoval baletní sál. Žáci vyráželi spolu s učiteli na výpravy po okolí, ale i po celé republice či na Slovensko. Školní slavnosti se konaly každý měsíc a cílem bylo sejít se pospolu a ukázat, jak a co se v Sedmikrásce učí.

1996
Škola nabrala dech, rozšiřovala se o žáky, ale i učitele. Třetí třída z roku 1993 se přehoupla na 2. stupeň. ZUŠ již byla pro potřeby Sedmikrásky malá, a tak se začaly využívat učebny Střední průmyslové školy elektrotechnické. Aby se zachovala výuka v blocích, vyučovalo se prostřednictvím měsíčních projektů, které propojovaly jednotlivé předměty.

1999
Pedagogický sbor se rozrostl o první osobní asistenty k integrovaným dětem.

2000
Změnilo se vedení školy, ředitelem se stal Pavel Sumec.

2001
Budova ZUŠ se nenadále ocitla v havarijním stavu, bylo nutno ji opustit. Sedmikráska se uchýlila do Střední průmyslové školy elektrotechnické na Koryčanských Pasekách. Výuka byla náročná, když v učebně přepůlené závěsem či nábytkem byly dvě třídy. I soužití maturantů a prvňáčků působilo mnohdy komicky. Zpívání v hodinách HV středoškoláky rušilo, museli jsme chodit muzicírovat do sklepa :-).

2002
Zpátky do budovy ZUŠ už jsme se nevrátili, na několik dalších let jsme zakotvili v učebnách Základní školy Vigantice. Do školy nás přivážel každé ráno školní autobus, kokrháním nás vítal ze sousedství kohout. Na přestávky jsme měli trvale k dispozici tělocvičnu. I tady se v jedné místnosti tísnily dvě třídy (prvňáci a druháci), dva učitelé a dvě tabule.

2001 až 2004
V těchto letech hostil žáky II. stupně rodinný domek na ulici 1. máje, zvaný Junák. S pomocí rodičů proběhly úpravy malých skautských kluboven na třídy. Velmi skromné prostory vytvářely atmosféru vskutku rodinnou. Žáci zde zažívali mimo jiné i pravidelné projektové dny na nejrůznější témata. Na obědy jsme docházeli do školní jídelny ZŠ Videčská. Zvonění nahrazovalo rytmické bubnování.

2004
Dlouhá léta jsme hledali budovu, do které bychom se vešli všichni i s potřebným zázemím. Povedlo se, ZŠ Pod Skalkou nám uvolnila jeden ze svých pavilónů, ve kterém sídlíme dodnes. Prostory byly předávány postupně, napřed se do nich nastěhovala 6. třída, pak celý druhý stupeň, rok nato část prvního stupně z Vigantic. Zbylé dvě třídy se s Viganticemi rozloučily také a našly si místo blíže k ostatním, na ZŠ 5. května. Stejně jako ve Viganticích i tam se nám hodně líbilo, ale spolu je spolu.

Slavnosti se přizpůsobily ročním obdobím (čtyři za rok), místa setkávání se s časem proměňovala – výletiště ve Viganticích, evangelický kostel, bývalá střelnice na Dolních Pasekách, kino Panorama, Hradisko, kopec Severka nebo třeba Valašské muzeum v přírodě.

2006
Sedmikráska funguje pohromadě pod jednou střechou!

2018
Počet žáků ve třídách byl zvýšen z šestnácti na osmnáct.

Za těch třicet let jsme toho zažili opravdu hodně. Byl to čas hledání cesty, doba potíží i úspěchů. Značný zájem rodičů o Sedmikrásku potvrzuje, že zvolený směr byl správný.

— Jiří Krajča, Ivana Procházková —

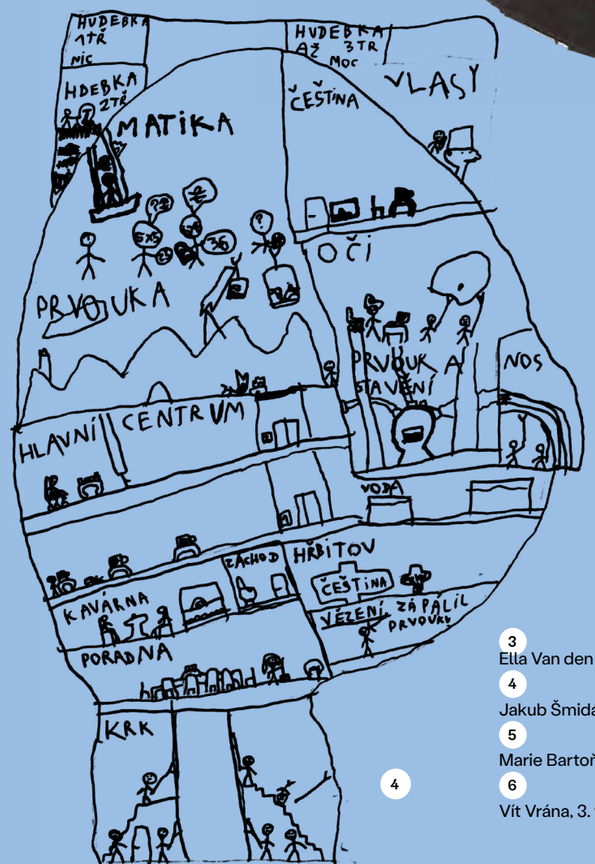
CO nosím v hlavě

1

2

3

4

5

6

CO SE DĚJE V HOD/NÁCH… …3. TŘ/DY

Třeťáci nenosí v hlavě jenom vyjmenovaná slova, násobilku nebo anglická slovíčka. Mají také hlavu plnou nápadů, překvapivých řešení a legrácek.

1 Jan Sapík, 3. tř.
2 Marika Trančíková, 3. tř.
3 Ella Van den Eede, 3. tř.
4 Jakub Šmidák, 3. tř.
5 Marie Bartoňová, 3. tř.
6 Vít Vrána, 3. tř.

ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU

Některé dny školního roku na Sedmikrásce jsou jiné než ty ostatní. Staly se za dobu třicetileté existence školy součástí školních rituálů. Kromě školních slavností mezi ně patří také první den po letních prázdninách. O tom, co se letos během onoho památného dopoledne seběhlo, se můžete dočíst v textech holek a kluků z šesté a deváté třídy.

— Daniel Stibor —

1. 9. 2022

Poprvé, co jsem se už blížila ke škole, spatřila jsem všechny oči, co se dívají na MĚ. Respektive na mou hlavu, kdo by si taky dobrovolně nechal malovat srdíčka na hlavu, že jo.

No takže moje prvé dojmy nebyly moc příjemné, ale všechnu negativní energii hned zahnali mí spolužáci, když jsme všichni stáli v kroužku a blokovali východ (i když i tam se taky našlo pár jedinců, kteří se mě vyptávali, proč jsem si to vlastně nechala udělat, a řeknu vám jediné: VŠECHNO NEMUSÍ MÍT SVŮJ DŮVOD). Vzápětí jsme koutkem oka zpozorovali prvňáky, kteří nás probodávali pohledem, zatímco ředitel představoval učitelský sbor.

A poté nastal nečekaný ZVRAT (dramatická hudba v pozadí), na scénu přiběhlo pár bývalých učitelů a začaly se linout směsice zajímavých veršů.

Hned vzápětí, co vystoupení skončilo, jsme se ZASE sešli do už zmíněného kruhu a paní učitelka nám oznámila, že si budeme vybírat skříňky. V tom momentě, kdy paní učitelka dořekla poslední slovo, všichni se rozběhli (protože šlo o náš poslední rok a tohle jsme si nemohli nechat ujít) do protisměru prvňáků, kteří si jen tak chillovali na chodbě, HOLKY VYHRÁLY, hbitým chvatem jsem zabrala, co nejvíce skříněk jsem mohla. Myslím, že jsou všichni spokojení, alespoň tak vypadají.

Po tomto zajímavém smrtonosném zápasu jsme se odebrali do třídy, kde jsme si rozdali klíče, pokecali jsme a byl čas odvést prvňáky na oběd. Bylo jich jenom pět, takže asi hádám, že to pro mě byla výhra, že jsem nikde nemusela chodit. Po obědě jsme se přezuli a vyrazili domů… Nejspíš nikdo si totiž nepamatuje, co se dělo potom.

— Apolena Hermová, 9. tř. —

Můj první den školy začal dobře, asi poprvé za těch devět 1. září jsem se pořádně vyspala. Do školy jsem šla jako obvykle s mladší sestrou.

Ve škole jsme tradičně zahájili školní rok hymnou Pospolu, bylo celkem hezké dívat se na prvňáčky, jak hltají každé slovo písně – v porovnání s námi deváťáky. Zpívalo se na zahradě za školou a kromě všech žáků a učitelů mohli přijít i rodiče. Následovalo vyvolávání všech učitelů a zaměstnanců školy. Najednou jakoby z ničeho nic se na stole (pingpongový betonový stůl) objevili bývalí učitelé a začali se svojí vlastní písničkou, byl to rap. Text byl o tom, jak sloužili na této škole. Někdo si u rapu i pobrečel (i když ž žáků nejspíš nikdo).

(Verze pro milovníky hororů: Když se všichni odebrali do šaten, zahrada potemněla, z křoví vyskákali wyrveni a začali všechny trhat na kusy. Nešlo se nijak bránit. Wyrveni jsou ošklivi zakrslí bratranci draků s povahou černou jako noc. Zabili všechny a řítí se i na mě. Odrážím útok rukou. Už ji nemám. Všude je tolik krve. Ze školy není nic slyšet… Všechny je povraždili. Najednou nic nevidím. Zde končí kamerový záznam, policie má situaci pevně pod kontrolou. Neztrácejte hlavu. Vše je v naprostém pořádku, ovšem neopouštějte domy pro vaše osobní bezpečí!)

Poté se všichni odebrali do šaten, aby si vybrali svou vyvolenou (skříňku). My jsme šli až jako poslední, abychom se tam nemotali. Čas do oběda jsme strávili v naší třídě. Povídali jsme si o všem, jenom ne o prázdninách.

Náš první a poslední úkol toho dne byl odvést prvňáčky na oběd, i když vzhledem k tomu, že jich bylo pouze pět, tak to ani žádný úkol nebyl.

— Barbora Dostálová, 9. třída —

Oko stále na hledáčku fotoaparátu, prst připravený na spoušti - lví podíl na dokumentování důležitých okamžiků života školy má náš dvorní fotograf Jaroslav Polášek.

Bylo to pro mě dost stresové. Bála jsem se tam jít, ale myslím, že úplně zbytečně. Vešla jsem do školy a viděla plno lidí na zahradě. Šla jsem za nimi a našla svou třídu. Holky měly jiné vlasy než na konci školního roku. Moc jim to slušelo.

Chvíli jsme tam postávali a čekali, co se bude dít. Po několika minutách přišel ředitel s kytarou. Přivítal nás, představil učitele a začal hrát na kytaru a zpívat. Plno dětí se přidalo a zpívalo s ním. Byla tam fajn atmosféra.

Poté následovalo vystoupení od lidí, co tady dříve pracovali. Stoupli si na pingpongový stůl a začali rapovat. Bylo to fajn, ale myslím si, že přes nás z devítky nemohli ti malincí prvňáčci ani vidět, protože jsme stáli úplně vpředu. Poté jsme šli do třídy, rozdali si skříňky a odvedli některé prvňáky na oběd.

— Claire Billová, 9. tř. —

Dneska je první školní den, do školy už jsem se moc těšila, přeci jen jdu na druhý stupeň a kámoši už čekají.

Na zacátku jsme společně zpívali písničky. Vždy mi to přináší dobrou náladu a slyšet všechny zpívat je prostě krásný pocit.

Po takovém uvolnění přišlo rapování učitelů, kteří naší školu už bohužel opustili, byla to opravdu sranda a vidět je po tak dlouhé době bylo fajn.

Po tomto vystoupení jsem se už konečně našla s mými kamarády. Po těchhle známých tvářích se mi už moc stýskalo. Poprvé jsem taky viděla svého nového učitele. předtím jsem ho jen potkávala na chodbě nebo při jediné hodině, ted už se můžu těšit na společné hodiny a na můj nejoblíbenější sloh.

Když hudba utichla, vydala jsem se s mými spolužáky do třídy, první den jsem si opravdu užila.

— Sára Posadová, 6. tř. —

Neúprosný budík zazvonil těsně před sedmou a já jako nový deváťák musel vstávat.

Když jsem přišel do školy, vešel jsem do úplného chaosu. Kolem mě probíhali zmatení noví prvňáčci a rodiče, chodba byla tak ucpaná, že se tam skoro vůbec nedalo projít. Nějak, ani nevím jak, se mi podařilo dostat na školní zahradu. Teď už jsme tam byli všichni a mohlo se začít.

První jsme si společně zazpívali písničku na uvítanou a poté se začalo rozřazovat do jednotlivých tříd. Najednou přiběhli učitelé, kteří dříve učili na Sedmikrásce. Pustili beat, skočili na stůl a začali rapovat. Rapovali o tom, co prožili na Sedmikráse. Zmínka o zetoru byla celkem vtipná.

Po tomhle vystoupení se už všechny ostatní třídy draly do školy. Až jsme tam zůstali jen my. Přesunuli jsme se do naší nové třídy. Řekli jsme si něco o školním řádu a o tom, co nás čeká dál.

Jelikož jsme měli ještě hodně času, šli jsme si pak ven zakopat. Když přišel čas, vyrazili jsme pro prvňáčky, kterým jsme pomáhali a ukazovali, jak to chodí ve školní jídelně.

— Vojtěch Zajíc, 9. tř. —

Na čtvrtek 1. září jsem se moc těšila, konečně se uvidím se svými kamarády a poznám nové spolužáky.

Když jsem přišla do školy, nevěděla jsem, kam mám jít. Všimla jsem si, že všichni jdou na školní zahradu, tak jsem je následovala. Z okna jsem zahlédla davy lidí, ale nikde ne svoji třídu. Nu což, když na tu zahradu nepůjdu, tak je asi ani nenajdu.

Vešla jsem na zahradu celá rozklepaná, v davu jsem zahlédla Natyho, který je nejvyšší z naší třídy. Tak jsem k němu pomalu došla a kolem něho stála naše třída, oddechla jsem si. Pak jsem zašla za Týnkou a za Liduškou.

„Ahoj, neviděly jste tu Sáru?“ zeptala jsem se. Odpověděly mi, že ji tu neviděly. Aha. A odešla jsem. Prohrnovala jsem si cestu davem a najednou naproti mně stojí Sára.

„Ahoj!“ zařvaly jsme na sebe a obejmuly jsme se. Taky jsme vzadu zahlédly novou holku, která k nám měla přijít, šly jme se s ní seznámit.

„Ahoj,“ řekly jsme na pozdrav. Byla trochu vyděšená, tolik lidí, tolik nových tváří, tak jsme se jí zeptaly, jak se jmenuje.

„Marky.“

„Já zase Vendy a tohle je moje kamarádka Sára.“

Tak jsme šly zase dál pozdravit našeho třídního učitele. Měl zlomenou nohu, tak s námi nemohl jít na zítřejší školní výlet. Pak jsme se všichni utišili a zazpívali naši školní hymnu. Poté pan ředitel představil učitele. Pak učitelé, co už tady na Sedmikrásce neučí, vylezli na pingpongový stůl a rapovali, jak to tady na Sedmikrásce bylo super.

— Vendula Čápová, 9. tř. —

BYSTŘ/ ROZUM

Tohle jsou...

Lepítko, lepidlo, kružítko, řezák, ořezávátko, nůžky, guma, fixy, tužky, pero, pravítko, úhloměr, pastelky, bělítko, štětec, zvýrazňovač, barvy, křída, permanent, prupiska, papírky.

Kresli podle kódu 0 - bílá, 1 -černá

0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0
0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0
1	1	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1	0
1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	1	1	0	0	0	1	0	1	1	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	1	1	1	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1	0
1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0
0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0
0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0

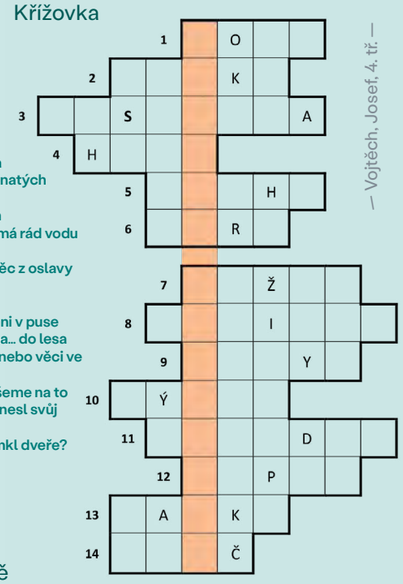
— Sebastian, Vít a Šimon, 7. tř. —

Osmisměrka

V	Ě	C	O	K	T	Í	P	E	L
A	i	C	Á	A	O	M	Ą	P	E
D	J	Z	Y	k	R	Í	P	A	P
Í	E	V	X	S	Í	B	Ý	S	i
Ř	T	Ý	j	i	V	N	Č	T	D
K	E	R	F	P	R	Ů	N	E	L
R	T	A	É	U	M	Ž	O	L	O
U	N	Z	B	R	O	K	X	K	Ř
Ž	E	Ň	Í	P	T	Y	T	Y	E
Í	N	O	K	Í	U	Í	U	Ú	Z
T	A	V	V	V	L	E	Ž	H	Á
K	H	Á	V	Ě	Í	T	K	L	V
O	R	Č	B	A	R	V	Y	O	A
P	E	R	O	V	A	R	N	M	T
T	P	È	V	Ý	CH	O	U	Ě	K
Š	T	É	T	E	C	G	V	R	O	Ě

— Karin, Michaela, 7. tř. —

Křížovka

— Vojtěch, Josef, 4. tř. —

1. Mokrá kapalina
2. Roste na jehličnatých stromech
3. Maluje se s tím
4. Žije v Africe a má rád vodu
5. Čte se z toho
6. Velká sladká věc z oslavy
7. Stříháme tím
8. Lepí se tím
9. Máme to všichni v puse
10. Dnes jdeme na... do lesa
11. Přenáší to lidi nebo věci ve vzduchu
12. Kreslíme a píšeme na to
13. V čem bys odnesl svůj nákup?
14. Čím bys odemkl dveře?

Osmisměrka

p	r	a	v	í	t	k	o	z
y	á	g	k	p	e	r	o	i
k	l	a	u	d	ě	n	k	y
ž	í	y	š	m	k	k	t	i
ú	o	k	o	á	a	u	i	f
n	l	l	z	a	š	s	ž	c
e	h	e	e	k	d	m	u	e
ú	ř	t	a	p	i	k	r	t
r	á	s	s	k	i	a	k	e
o	s	a	l	a	v	d	i	f
l	a	p	j	o	l	e	l	š
t	!	b	ě	l	í	t	k	o

Hledej slova:
1) Guma
2) Pravítko
3) Fixy
4) Tužka
5) Pero
6) Pastelky
7) Lepidlo
8) Nůžky
9) Bělítko

Tajenka: Tajenka luští odshora dolů!

— Karolína, Julie, 7. tř. —

Osmisměrka

D _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

■	K	O	R	P	U	S	■	L
N	O	L	E	J	O	V	R	■	E
Á	T	Í	N	E	B	O	D	Z	N
P	S	P	■	A	T	S	S	O	T
I	Ů	V	O	Ě	■	K	M	V	I
Č	L	■	S	L	R	Í	L	O	L
Ř	Á	T	Č	K	E	■	É	C	K
A	O	T	U	■	K	V	K	E	Y
M	Y	C	S	M	E	T	A	N	A

nosk
poleva
zdobení
těsto
lentilky
marcipán
cukr
tác
ovoce
smetana
korpus
mléka
olej
sůl

— Rozálie, Amálie, Magda, 4. tř. —

↙ Bludiště

— Vít Kovařík, 4. tř. —

CO SE DĚJE V HOD/NÁCH... ...2. TŘ/DY

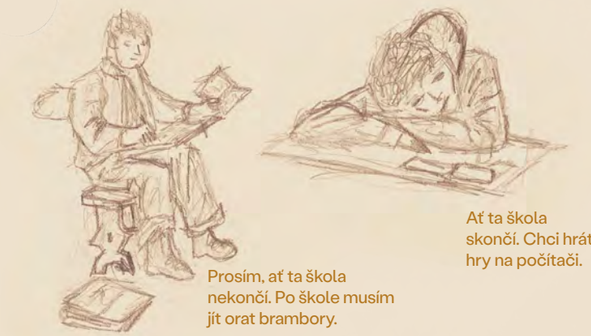
S písničkou Valašskou dědinou až do staré školy

S druháky jsme v rámci hudební výchovy a prvouky navštívili Valašskou dědinu. S průvodcem a muzikanty jsme míjeli jednotlivá stavení a ohrady s ovečkami, capem, oslíkem a kačenami. Naslouchali jsme příběhům o formanech, kovářích a mlynářích a o každém řemesle jsme si zazpívali písničku nebo zatančili tanec. Nakonec jsme došli do budovy obecné školy z 19. století, původně z Velkých Karlovic. Posadili jsme se do dřevěných lavic stejně jako děti před více než 100 lety. Na vlastní oči jsme si prohlédli staré školní pomůcky, např. rákosku pana učitele. Poslechli jsme si, jak zní gajdy, drumle nebo koncovka... a pak tradá zpátky do dnešní školy.

— připravila 2. třída —

Prosím, ať ta škola nekončí. Po škole musím jít orat brambory.

Ať ta škola skončí. Chci hrát hry na počítači.

— Sebastian, Vít a Šimon, 7. tř. —

Jan Amos Komenský

— Jolana Orságová, 7. tř. —

VÝROČÍ 30 LET
OD ZALOŽENÍ
ZÁKLADNÍ ŠKOLY

Sedmikráska

& já

Každý je jedinečný,
zcela zvláštní, důležitý!
Tady doplň svoji tvář,
protože bez tebe by to
nebylo ono!

Na tachometru je třicítka,
společně držíme řídítka,
svištíme rychlostí zetoru
z kopečka a zase nahoru.

Přejeme Sedmikrásce zdraví!
Ať ji nic jen tak nezastaví!
Ať vždycky dojede do cíle!
Ať je jak perpetuum mobile!

30

Sedmikrásky

TŘICET
LET NA SCÉNĚ

1993/1994 1994/1995 1995/1996 1996/1997 1997/1998 1998/1999 1999/2000 2000/2001 2001/2002 2002/2003 2003/2004 2004/2005 2005/2006 2006/2007 2007/2008

Vybarvi si léta
svého působení na
Sedmikrásce ↗

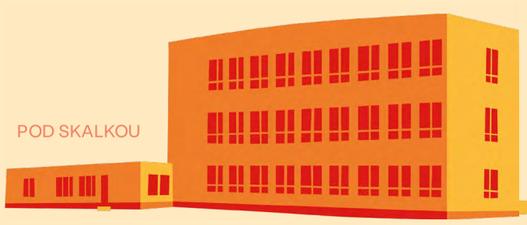

2008/2009 2009/2010 2010/2011 2011/2012 2012/2013 2013/2014 2014/2015 2015/2016 2016/2017 2017/2018 2018/2019 2019/2020 2020/2021 2021/2022 2022/2023

— ilustrace Ladislav Krajča (bývalý učitel Sedmikrásky) —

2023/2024 2024/2025 2025/2026 2026/2027 2027/2028 2028/2029 2029/2030 2030/2031 2031/2032

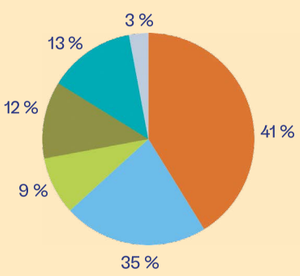
MNOHO
ŠTĚSTÍ DO →
DALŠÍCH
LET

Vybarvi roky, které tě na
Sedmikrásce ještě čekají!

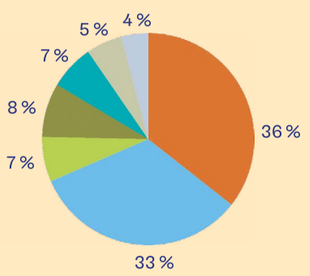
490 dětí prošlo Sedmikráskou
6 míst, na kterých škola působila
83 pracovníků (učitelů, družinářů, asistentů, účetních, psychologů…) pracovalo ve škole za 30 let

9 120 schodů za školní rok vystoupá žák do nejvyššího patra dnešní budovy školy, pokud je vyšlape jen jednou denně
90 kilometrů za rok ujde žák z nejvzdálenější třídy cestou na oběd a zpět (vzdálenost z 5. třídy k výdejnímu okénku v jídelně měří 235 metrů, tam a zpět tedy skoro půl kiláku)
650 kg papíru (6 a půl metráku) nanosí za rok do školy žák, jehož taška váží 3,4 kg, což je běžná váha sešitů a učebnic
6 367 kg by ukázala váha, kdyby si na ni stouply najednou všechny děti Sedmikrásky
240 metrů by měřila přímka, kdyby si všechny děti Sedmikrásky lehly za sebe (to je vzdálenost od školy k poliklinice)
47 metrů by byl dlouhý společný vlas, navázaný z délek vlasů všech dětí školy

Holky
barva očí

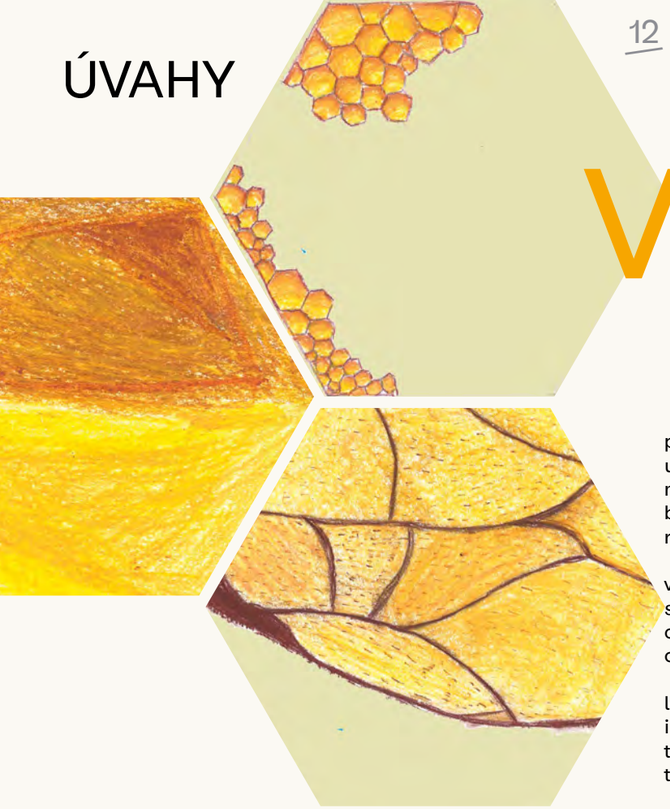
Kluci
barva očí

TROCHA STAT/ST/KY NEUŠKOD/

Najde se někdo takový?

Průměrná žákyně Sedmikrásky měří 146 cm, váží 37 kg, má vlasy dlouhé 47 cm a má hnědé oči.
Průměrný žák Sedmikrásky měří 150 cm, váží 41 kg, má vlasy dlouhé 12 cm a má hnědé oči.

Včely

VZTAHY VČEL V KRAJINĚ

Včely a rostliny fungují v symbióze. Zatímco včelám rostliny poskytují hodnotnou potravu v podobě nektaru a pylu, včely umožnují rostlinám jejich rozmnožování. Tím, jak včela dosedá na květy, nalepí na sebe pylová zrna (což jsou samčí pohlavní buňky rostlin) a přenese je na další květy. Zejména díky včelám rostliny úplně nezaniknou.

Lidské zemědělství využívá přibližně 70-80% plodin opylovaných včelami. Spousta lidí si ani neuvědomuje, na čem všem se v naší stravě podílí včely. Je to zhruba 1/3 naší potravy, která obsahuje stopu včel, od medu přes mléčné výrobky, maso, až po ovoce, zeleninu. I ty krávy jí včelami opylované rostliny.

V zemědělství používáme pesticidy, umělé postřiky na urychlení růstu rostlin, abychom měli větší zisk, tyto postřiky ničí nám i včelám zdraví. Nechováme se ke včelám přátelsky, ale abychom tady mohli žít, včely potřebujeme. Díky těmto chemikáliím klesá též biodiverzita, což je rozmanitost druhů v přírodě.

Neřekli bychom, že zemědělská výroba přináší něco včelám. Jedná se o narušení přírody a včely na tohle nejsou zvyklé a ničí je to. Není to dobré, že se neřídíme přírodou, ale penězi. Na druhou stranu necháváme úrodu přezrát a vykvést, abychom měli semena. Toto děláme spíš pro sebe, ne pro včely. Nemyslete si, že včely mají sladký život bez kruté reality, přejíždíme je auty, sekačkami, traktory. Chtějí se chránit tím, že nás bodají, aby nám daly najevo, že my vždycky nejsme ti nejlepší. Symbióza mezi člověkem a včelami moc nefunguje.

Opylování je k užitku nám, rostlinám, zvířatům, dalšímu hmyzu a právě zemědělské produkci. Uvědomujeme si to?

RODINA

Včely se stejně jako lidé starají o svá mláďata, pomáhají jim s vývojem. Maminka krmí dítě v bříšku, včely krmí larvy, zajišťují bezpečí a teplo. Včely fungují jako větší rodina, která se skládá z jedné matky, 600 trubců a 60 000 dělnic. Matka je jediná včela v úlu, která klade vajíčka. Na začátku života je matka oplozena minimálně deseti trubci. Získá jejich spermie a celý život již nepotřebuje oplodnit. Trubci ihned po oplodnění umírají. Matka po zbytek života zůstává v úlu a klade vajíčka. Dělnice nejsou schopny klást vajíčka. Mladší generace dělnic opatruje vajíčka a larvy. Krmí je, ohřívají a následně po ukončení vývoje zazátkují buňky. Z larvy se následně stane kukla a z ní se vylíhnou dospělé dělnice.

Člověk stejně jako včela pečuje o své potomky, krmí je, zajišťuje bezpečí a vkládá do nich naději v jejich zdárnou budoucnost. Ale na rozdíl od včel téměř každá žena, která je plodná, může být i matkou. V rámci rodiny se o potomky mají povinnost starat i otcové. Včely dělnice se starají o nevlastní sestry a nepotřebují otce. Včely přetrvávají v jedné a té samé rodině, zatímco lidé to často mění. Lidé se narodí, vyrostou a opět se starají o budoucí generaci. Mladá generace včel pomáhá té předchozí. Včely medonosné pracují na téhle planetě 66 miliónů let. Člověk 1,3 miliónu let. Za tu dobu je jejich život velmi podobný.

Na začátku vývoje lidstva jsme žili také v celých rodinách jako včely. Ale postupem času jsme se rozvíjeli a rozšířili do celého světa a naše způsoby se velmi změnily. Včely mají předem nalajnovaný život, ať už jako matka, trubec nebo dělnice. Vylíhnou se a plní všechny úkoly, co na ně rodina klade, bez ohledu na jejich osobní potřeby. Na rozdíl od včel se lidé po narození vyvíjí svým vlastním směrem podle okolí, individuality rodičů a jejich potřeb a zájmů.

Možná díky tomu se lidstvo tak neskutečně rychle vyvinulo, ale zároveň tato individualita způsobuje války a spory. Včely spoléhají na ověřený systém, díky kterému přežily a žijí mnohem déle než my. Zřejmě nás přežijí. Pokud je naše individualita nevyhubí také.

Lidstvo toho má v základu mnoho společného se včelami. Avšak každý jsme se vydali jinou cestou a rychlostí.

VČELY VERSUS LIDI

Včely se dělí na dvě skupiny. Ta nejrozsáhlejší – dělnice, které se starají o fungování úlu, úklid, krmení larev a shánění potravy. Pak královna a trubec, který královnu oplodňuje. Královna má nejdůležitější roli, prvních pár dnů se nechává oplodňovat a zbytek svého života neopouští úl a klade vajíčka a nechává se krmit. Za jeden den naklade větší hmotnost vajíček, než je její vlastní váha,

Když to porovnáme s lidmi, včely žijí daleko více koncentrovaně na jednom malém místě a jsou na sobě více závislé, každý jedinec v úlu plní svůj úkol a má svoji roli. Včely si mezi sebou navzájem pomáhají a komunikují spolu, snaží se pracovat jako jeden celek. Lidé se rozdělují do menších skupin. Člověk dokáže na rozdíl od včely přežít na světě i sám. Lidé se snaží vydělávat co nejvíce peněz pro své potřeby, svou rodinu, aby měli co největší blahobyt, což je v nějakém ohledu sobecké, zato včely se snaží pracovat tak, aby z toho měl co nejvíce užitku celek. proto musí dělnice královnu neustále krmit. Počet obyvatel úlu – 60 000 dělnic, jen jedna královna a 600 trubců.

Lidé chodí do škol, aby měli v osobní kariéře větší šanci na úspěch a vydělávali co nejvíce peněz. Včely nikomu neškodí, roznášejí pyl, tím pomáhají rostlinám se rozmnožovat. Lidé se snaží, aby rostliny a živočichové co nejvíce přinášeli lidstvu a je jim jedno, že nepomáhají, ale naopak škodí rostlinám a živočichům, kteří poté mají zhoršené podmínky pro život kvůli člověku.

Kdyby nebyly včely, neměl by kdo opylovat stromy a květiny, tím pádem by se rostliny nerozmnožovaly.

Dokážeme žít se včelami v symbióze?

KOMUNIKACE VČEL

Většinu potravy včely donesou z okruhu dvou kilometrů, dokážou uletět i deset kilometrů. Opylují všechny kvetoucí rostliny bez ohledu na výnos potravy. Prakticky je jim jedno, kolik nektaru mají, důležité pro ně je opylovat co nejvíce druhů.

Včely ke komunikaci o potravě používají určitý druh tance, který se skládá z vibrujících pohybů. Včely se pohybují v pomyslných osmičkách a občas se zavrtí a tímto pohybem vyjadřují trasu.

Jak se v tomto ohledu chovají lidi? Lidé jsou velmi vybíraví. Nikdy nemají dost věcí, pořád se snaží někomu vyrovnat, tuto zvláštní potřebu zvířata nemají. Pro potravu si chodíme do supermarketů anebo menších obchodů. V supermarketech se většinou objevují různá jídla či nápoje z mnoha zemí. Jen hrstka lidí konzumuje potraviny, které si vypěstují. Myslíme, že zrovna tohle by se mělo na lidské společnosti změnit. Jelikož si tím můžeme kontrolovat kvalitu potravin.

Někteří lidé se snaží aktivně pomáhat životnímu prostředí a myslíme si, že by to měli dělat všichni. Planetu máme přece jen jednu a měli bychom se k ní chovat s úctou a respektem.

Jelikož člověk nežije v takové symbióze s přírodou jako včely. Včely přírodě berou i dávají. Ale my pořád jenom bereme a nic dobrému přírodě nepřinášíme.

Toto téma nám ze začátku moc zajímavé nepřišlo, ale čím více jsme přemýšleli, tím více nám docházelo, že je přínosné a zajímavé. Všichni bychom se měli zajímat o přírodu.

Projekt Včela a její společenstvo, ekologické vztahy včel v krajině byl podpořen z rozpočtu města Roznov pod Radhoštěm.

— připravili devátáci, ilustrace Karolína, Julie, Tereza, Kryštof, 7. tř. —

— Sára Dostálová, 5. tř. —

K POSLECHU

V páté třídě jsme v hodině hudební výchovy poslouchali ukázky různých hudebních žánrů a na základě poslechu jsme kreslili návrhy na obal gramofonové desky.

— Anne Van den Eede, 5. tř. —

STR/P

ŠKOLKA ..... ZÁKLADNÍ ŠKOLA ..... STŘEDNÍ ŠKOLA ..... VYSOKÁ ŠKOLKA

— Tereza Pšenicová, 7. tř. —

SP/SOVATELSKÉ OKÉNKO

VEČER

Večer ve škole, když už tam nikdo nebyl, začaly se tam dít zvláštní věci.

Žák 8. C Zdeněk Vrána už umřel před 60 lety. Byl to pracovitý a oblíbený žák, jenže jednou v matice to učitelé přehnali a jemu vybouchl mozek. Proto jako duch nosí vždy čepici, aby mu nemuseli ostatní koukat na zbytky jeho mozku.

Chodil na každodenní učení k učiteli českého jazyka Bedřichu Hrbovi, když však dnes přišel na ranní hodinu, Hrba tam nebyl. Jediné, co tam bylo, byla kupa podkladů na hodinu.

„Asi má jenom zpoždění," řekl si Zdeněk a rozhodl se počkat. Sedl do lavice a čekal. Trvalo to dlouho, přibližně hodinu, když Zdeňka napadlo, že se Hrbovi něco mohlo stát. Proto se rozhodl jít ho hledat. Znal školu jak svoje boty, takže ji prolezl křížem krážem, ale nic. Jako kdyby učitel zmizel. Prošel školu ještě jednou, pro případ, že by něco přehlédl. Ale nenašel nic, tak se rozhodl jít k místnímu vrabci, který to jednou napálil do okna a pak už se mu nepodařilo probrat. Vrabec řekl, že pomůže, vyletěl a prohlídl vše, po hodině hledání však nic nenašel. Tak smutný Zdeněk odešel pryč, bylo mu to líto, rozhodl se odejít do jídelny, aby to zajedl. Snědl kopec zmrzliny s jahodami. Poté se vrátil, lehl si na gauč a spal.

Když zničehonic mu kolem ucha zazněl pronikavý zvuk. „BZZZZZ!" Moucha! Zrovna ta měla smutnou smrtm, zaplácl ji Franta z 3. A. Moucha přišla kvůli tomu, že viděla Hrbu, když šel směrem ze školy k poli.

Zdeněk vyběhl, v patách měl mouchu, utíkal dál a rychleji, až na pole dorazil. Jediné, co uviděl, byla stopa, bylo jasné, že je Hrbova. I přesto se Zdeněk otočil a šel zpět do školy. Bylo to zvláštní, takové hrobové ticho nikdy nezažil.

Avšak ze sekundy na sekundu se vše změnilo, začala hrát hudba, všichni včetně Hrby se nahrnuli na Zdeňka a začali zpívat, tancovat a tak. Zdeněk nevěděl důvod, proč to všechno, do té doby, než si všimnul velkého nápisu. VŠECHNO NEJLEPŠÍ, ZDEŇKU! Byl rád, že si na něj někdo vzpomněl, a tak začal oslavovat, rozbalovat dárky a krájet dort. Oslavovali dlouho, až do té chvíle, kdy zazvonil zvonek.„CRRRRR!"

A to znamenalo konec. Měli hodinu na to všechno uklidit. Stihli to na minutu přesně, douklidili poslední smítko, když přišel první žák. Zdeněk se však po tom všem zeptal Hrby, kde tu celou dobu byl. A Hrba ho lehce odbyl. „Ty si myslíš, že se dort koupí sám?" řekl Zdeňkovi.

— Tereza Pšenicová, 7. tř. —

DIVNÉ VĚCI

Letos byla příšerně tvrdá zima, napadlo tak moc sněhu, že se nešlo do školy a všichni zůstali doma. Na škole Sedmikráska se ale děly divné věci.

Přízemí bylo úplně prázdné, první patro taky, ale v posledním patře se děje něco zvláštního, z pojistek vylézá modrý slimák. Jmenuje se Ctirád a z pojistek vylézá proto, protože tam bydlí.

Jednou, když tam kdysi dávno, jak vznikala škola, omylem vlezl, dostal Ctirád elektrický šok. Nezabilo ho to, spíš naopak, dalo mu to superschopnost a nesmrtelnost. Superschopnost mu to dalo skvělou, a to takovou, že mohl věci měnit na živé bytosti, a naopak.

Za těch třicet let si zvládl udělat kamarády. Třeba hodiny Čendu. S Čendou je hrozná sranda, vždycky, když je smutno, Čenda zařídí, aby už nebylo.

Nebo kulička hlíny Jonáš. Je to hrozný bručoun, ale je hrozně chytrý, vždycky ví, co má udělat. A taky co dělat nemá.

Nebo panáček ze stolního fotbalu. Je velmi rozvážný, nikdy se do ničeho nehrne. Tohle je parta, se kterou teď Ctirád prožívá svá dobrodružství.

— Teodor Jalůvka, 6. tř. —

PŘÍBĚH PAVOUKY FRANTIŠKA

Jmenuji se František, Pavouk František. Vždy, když všechna světla zhasnou, znamená to jediné. Všichni ze školy odešli.

Tak jsem si jednou polehával ve své pavoučí síti a najednou mě chytil divný pocit. Měl jsem hlad. Chtěl jsem si dát mouchu. Po chvíli hledání jsem jich pár našel v dolním patře. A v něm se odehrál opravdu zajímavý příběh.

Počalo to boucháním na dveře, a že to byly rány! Kdyby to byli lidi, nemuselo by to se mnou dopadnout dobře, lidi pavouky moc rádi nemají. „Ale s mým štěstím..." řekl jsem si.

Najednou někdo práskl dveřmi a samozřejmě to byli lidi. Měli na sobě černý nákrčník a v něm vyřezané tři díry. Jednu díru měli vyřezanou na puse a ostatní na očích. Byli dva, ale ten druhý byl menší.

Začali po sobě řvát. Nechápal jsem, proč po sobě řvou za to, že jeden práskl dveřmi. Šlo to slyšet dost nahlas, když oba dva dohromady dělají takový randál, že to bylo horší než prásknutí dveřmi.

Pak se začali hádat o tom, kdo půjde první. Ten menší se naštval a shodil většího na zem. No tak ten šel. A pak zahlédl mě. Vystrašil se a utekl a u toho řval: „Běž si tam sám!"

Druhý si řekl: „Pche, já to zvládnu sám!" Běžel a zakopl na rovné plošině. Vylekal se taky a utekl a u toho řval: „Mami, pomoc!"

A tak skončil můj příběh.

— Šimon Perzynski, 7. tř. —

ŠKOLA PO ŠKOLE

Když hodiny odbijí dvanáct v noci, ve škole vylezou příšery. Z gauče vyleze jako z rakve Jan Amos Komenský a na záchodech se zjeví záchodová příšera. Jan Amos dává zesnulým neposlušným žákům nesmyslné příklady a straší je. Záchodová příšera je nepustí na záchod nebo je tam obtěžuje. Když se ve škole nechá nějaký odvážlivec zamknout, straší ho až do rána, že z toho málem vypustí duši. Pak se všichni žáci začnou prát. Rozhazují lavice, rozbíjejí věci a dělají bugr.

Pak všichni zmizí a všechno se dá do původního stavu. Když hodiny odbijí čtyři ráno, všichni zalezou a čekají na další noc.

— Kryštof Trančík, 7. tř. —

ŠKOLA V NOCI (scénář)

Postavy a rekvizity: mrtví učitelé, masky tiky, křečci, učitelé, co se chystají na nový den, vlci, myši, useknutý pařátek.

Zhasne se, uklízečka douklidí školu a zamkne, jen ticho, tma, ticho a sem tam poletující učitelé, co mučí žáky duchařským pravopisem a matematikou.

Občas jde zahlédnout ostraha. Noční stráž. Což jsou vlci.

Někdy zde poletují učitelé, co nejsou živí ani mrtví, a chystají se na hodinu matematiky.

Když žáci moc zlobí, přijdou na řadu strašidelná opatření, třeba: dějepis – tiky masky, přírodopis – useknutý pařátek, matika – myši, co prolézají ušima, čeština – výbušní křečci.

Ale duchové i kouzla mají svůj limit. Ve tři hodiny ráno ráno sranda končí a všichni mizí.

— Julie Mudrová, 7. tř. —

ZAMKNUTÝ ŘEDITEL

Nedávno v noci se stala jedna věc. Uklízečka douklízí, zamkne dveře – a pan ředitel zapomněl odejít. Tak tam musel přenocovat. A přežít.

Najednou v 0:00 se tam stvořily nějaké portály a odtud vylétly tři postavy. Létající koše, které ani neví, co tam dělají. Pavouk Luboš, který lozí po stropech a ostatním říká, co se tam děje. A jeden žák ve sklepě, který ani doteď neví, jak se tam dostal. A pan ředitel měl za úkol se buď dostat pryč, což bylo velmi těžké, anebo se schovat a počkat si, až někdo otevře dveře. Měl u sebe pár zbraní, jako třeba hasičák nebo mop, co si tam zapomněla paní uklízečka.

Ale pan ředitel měl vždy plán, jak a co udělat, kde se schovat a jak přežít. Rozhodl se schovat.

Když odbilo sedm ráno, otevřely se dveře. Místo toho, aby pan ředitel šel domů, tak šel zpátky do práce.

— Jiří Kořínek, 7. tř. —

ZTRACENÝ HOP HOP

Stalo se to v noci, když pavouk František znovu vylezl zpoza tabule. I poslední uklízečky nebyly ve škole. A najednou František zavolal: „Kamarádi, vzduch je čistý, můžete vylézt!"

Ze záchodů se dobelhaly smetáky, stříkací prostředky, hadry... Všichni se s Frantou znovu setkali. Nastalo ticho. Franta se podivně rozhlížel po celé třídě. Najednou paní Smetáková řekla: „Franto, copak se děje?"

Franta mlčel a pak skoro s pláčem řekl: „Můj Hop hop tenisák se ztratil... je pryč... není tady!"

Paní Neradahadra řekla: „Ukradly jej temné síly. Určitě to tak je, protože včera z naší schůzky Hop hop odešel dřív a potom už jsem jej neviděla."

„Musíme jej najít," řekl konečně trochu odvážně Franta.

Pan Střík řekl: „Dobrá, temné síly sídlí ve sklepě."

„Tak se tam vydáme," řekl nakonec Franta.

Čtyřčlenná posádka se vydala na cestu. Sešli o patro níž a najednou uslyšeli nějaké podivné zvuky, jako cvakání nůžek. Vykoukli zpoza rohu a ano, opravdu to byly nůžky. Jsou jedny ze sta, které slouží temným silám. Vypadá to, jako kdyby něco hlídaly.

„Nejspíš jsou na stráži," řekl pan Střík.

„Ty toho víš nějak moc," dodala paní Smetáková.

„Jen dedukuji z této situace, jak to asi může být!"

„Tak dost! Nehádejte se. Musíme kolem nich nenápadně proklouznout, tak pojďme," řekl Franta.

Opatrně prošli a došli až do sklepa. Ve sklepě byla tma. Pan Střík stříkl na vypínač, a najednou byla celá místnost zalitá světlem. Pak odstoupil dozadu a za ním stála armáda nůžek. Paní Neradahadra řekla: „Co to děláš?"

Paní Smetáková dodala: „Já to věděla, že toho víš nějak moc, proto... Ty jsi zrádce!"

Za armádou nůžek na bedně stálo nářadí, byla tam i motorová pila – jejich vůdce. Pod bednou se krčil nebohý Hop hop. Motorová pila vydala rozkaz: „Chyťte je!"

Nůžky se rozběhly, a než teď už tříčlenná posádka se stačila vzpamatovat, nůžky je chytily. Aspoň byli s Hop hopem. Ale až doteď se neví, co se stalo dál.

— Dorota Válková, 7. tř. —

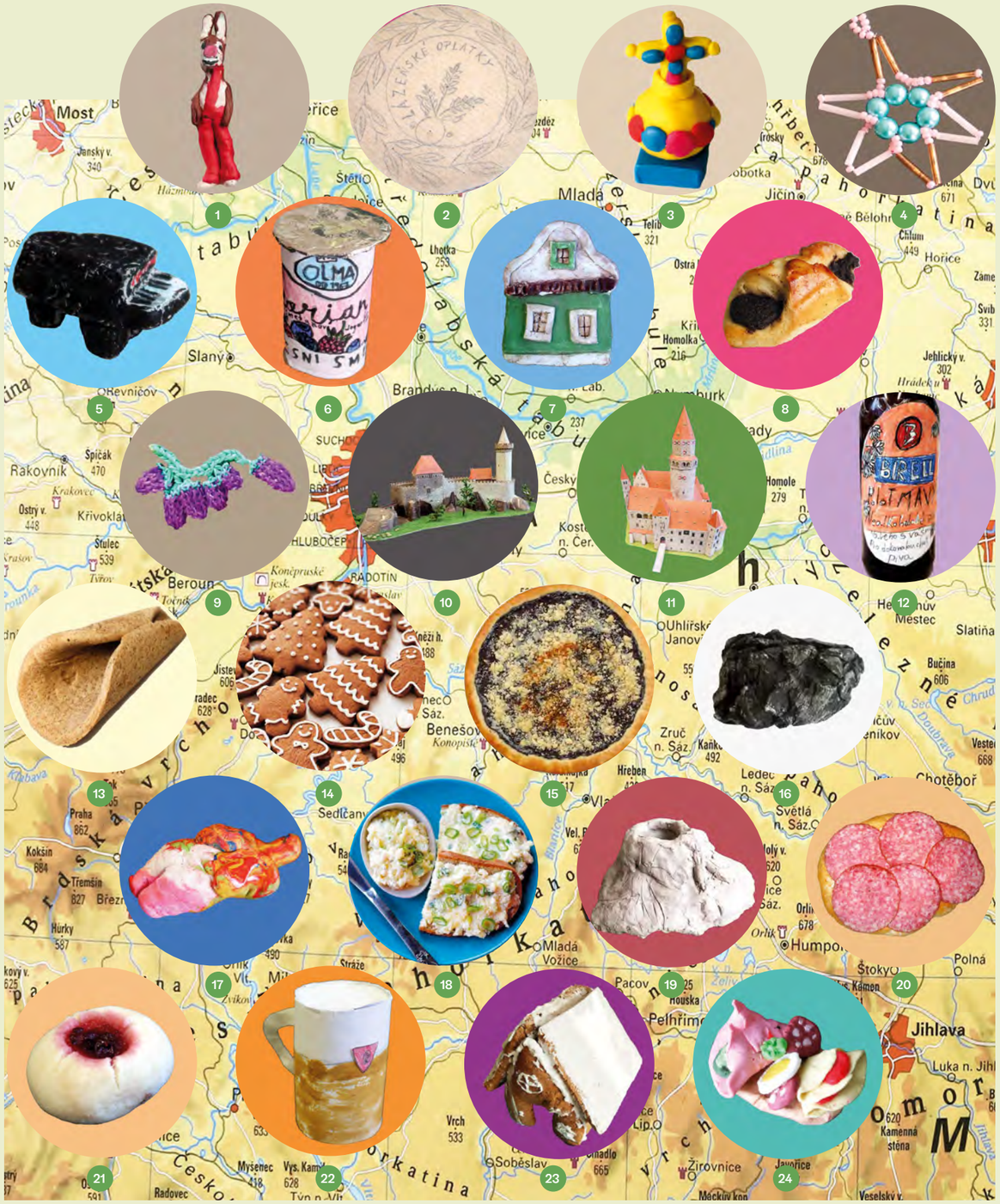
PŘÍHODY STARÉ PANTOFLE

Ahoj, jsem stará pantofle, žiju tady na půdě sama. Každou noc slezu ven ventilací a vlezu dovnitř oknem v 6. třídě. Tam pak probírám každému žákovi lavici. Ale jednou, když jsem se šla podívat do ředitelny, zakopla jsem o dráty a vypadla elektřina. A musel tam přijít elektrikář, aby nahodil pojistky. Není to poprvé, co se něco takového stalo. Taky se stalo, že jsem vyplavila celou školu. Nebo jsem vzala žákovi sešit. Ale pak mě někdo viděl a začal mě používat jako papuči. A TO JE KONEC.

— Matouš Kudrna, 6. tř. —

Čtvrťáci a kraje České republiky

Každý z žáků čtvrté třídy si připravil prezentaci o jednom z českých krajů. Součástí představení kraje byly i dva vlastnoručně zhotovené výrobky, které se jej týkají. Že se dílka povedla a že o nápady nebyla nouze, to potvrzují následující obrázky:

CO SE DĚJE V HOD/NÁCH... ...4. TŘ/DY

1 Pinďa z Muzea Čtyřlístku - Středočeský kraj

2 Lázeňský oplatek z lepenky - Karlovarský kraj

3 Korunovační klenoty z plastelíny - kraj Praha

4 Korálky z Poniklé - Liberecký kraj

5 Klavír Petrof - Královéhradecký kraj

6 Jogurt z papíru - Olomoucký kraj

7 Jihočeská chalupa z keramiky - Jihočeský kraj

8 Ještědky - Liberecký kraj

9 Hroznové víno z gumiček - Jihomoravský kraj

10 Hrad Kokořín - Středočeský kraj

11 Hrad Bouzov - Olomoucký kraj

12 Etiketa Birell - Moravskoslezský kraj

13 Domácí štramberské uši - Moravskoslezský kraj

14 Domácí perník - Pardubický kraj

15 Domácí frgál - Zlínský kraj

16 Černé uhlí z papíru - Ústecký kraj

17 Věstonická Venuše z plastelíny - Jihomoravský kraj

18 Tvarůžková pomazánka - Olomoucký kraj

19 Sopka Komorní Hůrka - Karlovarský kraj

20 Salám Vysočina - kraj Vysočina

21 Sádlovka s džemem - Středočeský kraj

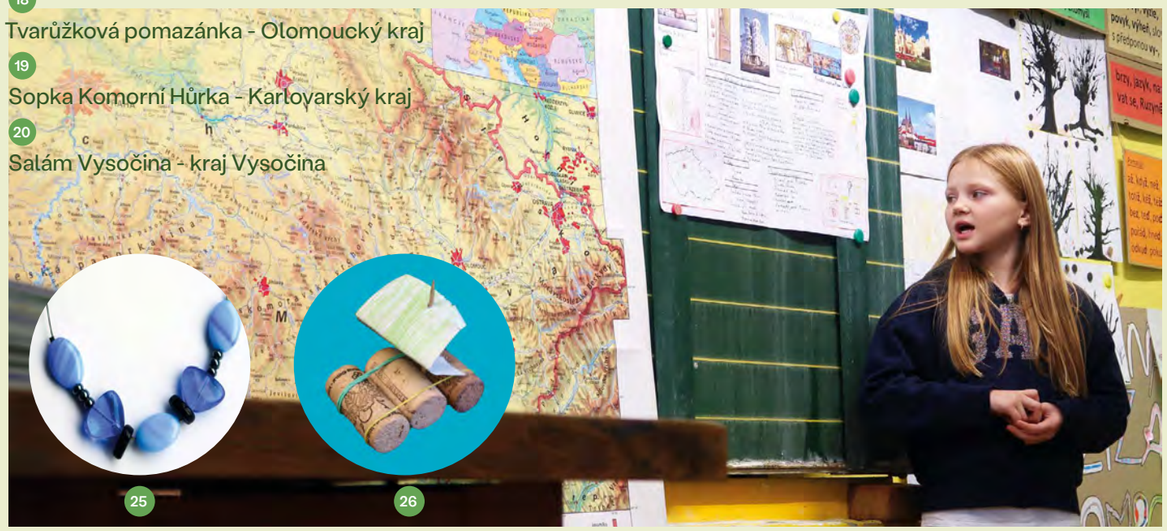
22 Pivo Budvar - Jihočeský kraj

23 Rodinný dům - Olomoucký kraj

24 Pražský chlebíček z plasteliny - kraj Praha

25 Jablonecká bižuterie - Liberecký kraj

26 Závody jachet na Slezské Hartě - Moravskoslezský kraj

— připravili čtvrťáci —

BYLA NAŠ/ ŽÁKYN/

Povídání s Kristýnou Podzimkovou

Ahoj Kristýno! Pomalu se blíží vánoční svátky. Jak prožíváš období předvánočního shonu?
Já mám adventní čas moc ráda, jen si ho letos nemůžu užít, jak bych chtěla, protože natáčím v Praze a cestuju. Každou neděli jsem teď trávila ve vlaku. Ale kdybych neměla ten pracovní shon, nemám shon žádný, já se snažím přizpůsobit si všechno tak, aby mi v tom bylo dobře.

Sedmikráska letos oslaví další kulaté výročí svého založení. Vzpomínáš si na dobu strávenou na základce?
Hele, já jsem shodou okolností včera v kavárně potkala Alenu Pagáčovou (zakladatelku Sedmikrásky, pozn. red.)! My jsme byli úplně první ročník, přišli jsme na Sedmikrásku hned v tom roce jejího založení. To jsem byla ve třetí třídě. První a druhou třídu jsem chodila na Podskalku, ale tam už nás měla Alena Pagáčová jako třídní. A jak na to vzpomínám? Na začátky ráda. První stupeň, to byla Sedmikráska v místní ZUŠce, škola v parku. Ale na druhý stupeň mám i jiné vzpomínky, hořké. My jsme tehdy pořád někde pendlovali, snad každý rok byla škola někde jinde. A ta místa na mě působila i trochu neutěšeně. Mívala jsem občas pocit, že jsme takoví vyděděnci.

Zkusme se vrátit ještě do doby, kdy se Sedmikráska dělila o prostory s rožnovskou Základní uměleckou školou. Sdíleli jste třídy, dopoledne Sedmikráska, odpoledne ZUŠ…
Vzpomínám si, že jsme sdíleli výtvarnou třídu s Janou Hyblerovou (dnes Mynářovou, pozn. red.) a mě fascinovala ta vůně barev, byl tam takový výtvarný binec, to se mi hrozně líbilo. A mému strejdovi tam visel obrázek, tužkou nakreslený strom, skvělý, na něj jsem se pořád dívala. Zkrátka první stupeň byl dobrý, odehrávalo se to celé v takovém uměleckém duchu.

A chodilas i na ZUŠku?
Jasně! To jsem přecházela v papučích. Já jsem měla klavír, výtvarku… a pamatuju si, že jsme měli taky taneční průpravu. Ale to bylo vlastně na Sedmikrásce! Měli jsme tam k dispozici baletní sál, to bylo výhodné!

Pamatuješ si, co tě na základní škole nejvíc bavilo?
Vybavuju si, že ačkoliv nemám ráda matiku a fyziku, podařilo se paní učitelce Ivaně Procházkové udělat z toho pro mě snesitelné předměty. Až později jsem si uvědomila, že jsem měla štěstí. Jinak ráda vzpomínám na školní výpravy. Jezdívali jsme zhruba jednou za dva měsíce, vždycky se náhodně vytáhli lidi ze všech tříd, bylo nás vždycky čtyři nebo pět, vylosoval se kraj, kam se pojede, a vyráželi jsme takhle na víkend a vždycky jsme z toho pak dělali nějaký výstup, povídání pro ostatní o tom, co v tom kterém kraji je a není. A museli jsme si u toho nějaké věci zařizovat částečně sami, jízdenky, ubytování. Učitelé nám u toho samozřejmě pomáhali, ale stejně – u toho jsem se cítila hodně důležitě a bavilo mě to.

A bylo pro tebe později ještě něco, co ses naučila na základce, užitečné? Myslím, že to byl hlavně přístup k odpovědnosti. Potom bych řekla, že pro mě bylo hrozně fajn, že jsem se potkávala s integrovanými dětmi. Když jsou s tebou od malička děcka, které mají nějaký zdravotní handicap, úplně přirozeně je zařazuješ do svého prostředí a nedíváš se na ně jako na exoty. To dodnes cítím jako výhodu.

Kam jsi zamířila po základní škole?
Na hereckou konzervatoř do Ostravy. Po jejím ukončení následovaly přijímačky na JAMU a DAMU, dopadly ale neúspěšně, takže jsem se dostala do angažmá do Těšína. Protože jsem toužila mít vysokoškolské vzdělání, přihlásila jsem se do Brna na uměnovědná studia, tam jsem se dostala, ale nebyla jsem schopná stíhat zároveň studium a divadelní provoz, takže jsem nedodělala snad ani první semestr. Dala jsem přednost hraní, to mě pohlcovalo.

Diváci tě dnes mohou znát spíš z televizní obrazovky nebo z kina. Věnuješ se pořád i divadelnímu herectví?
Po škole jsem divadlo dělala nepřetržitě šestnáct let, nejdřív v Těšíně, odkud jsem po pěti letech přešla do Prahy. Divadelní herectví považuju za základ svého řemesla, ale jsem ráda, že si od toho můžu odpočinout. Nevím, jak dlouhá ta pauza bude. Já to beru i jako jistou duševní očistu. Jako herec pořád pracuješ s nějakými jinými charaktery a postavami, postupně se tím zanášíš… Navíc mi po té době v divadle připadala, že se opakuju.

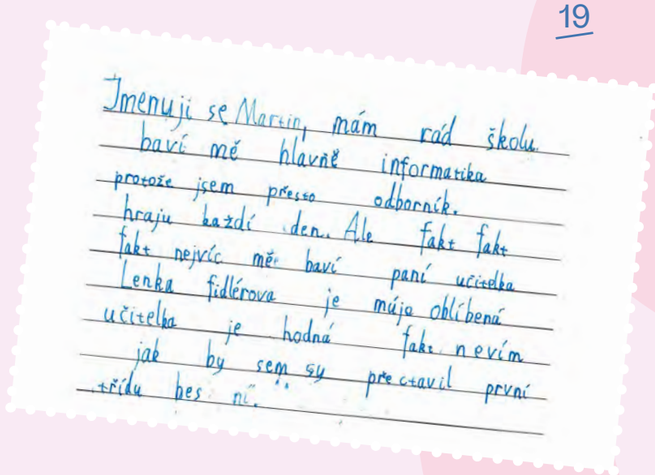
Je nějaká role, v níž ses objevila, o které se dá říct, že ji považuješ za nejzdařilejší nebo že ji máš nejraději?
Těch by asi bylo víc. Ale ta zásadní role, která mě i posunula v mé kariéře, to byla role ve filmu Absurdistán. Bylo to obrovské dobrodružství, natáčeli jsme v Azerbajdžánu, ten film potom objel všechny možné festivaly (nejznámější z nich byl věhlasný Sundance Roberta Redforda). A taky ten film později náhodou viděl supervizor seriálu Ulice a pozval mě na casting a díky tomu se o mně začalo víc vědět. A z pozdějších rolí mám ráda Ivetu z filmu Metanol.

V Rožnově jsem tě naposledy viděl vystupovat v pořadu věnovaném básním. Máš ráda poezii?
No co myslíš? Já jsem recitovala už jako malá, ještě když jsem chodila do dramťáku k paní učitelce Němcové. Pro mě je poezie něco jako meditační cvičení. Tak jako máš jógu, kdy pohybem zklidňuješ mysl, tělo. Mně básně dokážou otočit myšlenky dovnitř.

Co bys vzkázala klukům a holkám, kteří si právě přečetli tohle povídání?
Mně se osvědčilo důvěřovat své vlastní intuici. Ono nějaké rozhodnutí může třeba nejdřív vypadat jako úplná blbost, ale čím jsem starší, potvrzuje se mi, že jsem se rozhodovala správně. No a jestli můžu být i trochu za Havla, tak bych vzkázala, ať lidi pomáhají. Ať pomáhají okolo sebe. Myslím, že pokud je nějaký smysl života, tak je to právě tohle – pomáhat lidem.

Děkuji za rozhovor!

— připravil Daniel Stibor —

— Martin Děcký, 3. tř. —

SP/SOVATELSKÉ OKÉNKO

SOUBOJ

Stmívá se.
Surikata, sumec - souboj.
Sumec smaží surikatu.
Surikata syčí - srabe!
Sundává spodky, střílí!
Skvělý střelec!
Sumec sundává sandál, střílí.
Strašná střela.
Surikata se směje.
Surikata sundává sváteční střevíc - střílí.
Střela skončila skvěle.
Sumec supí - syčáku!
Slétli se supi.
Sup - snadná sváča.
Surikata, sumec slyší supy - schovat se!
Schovejme se sem - seno.
Souboj skončil.

— Julie Mudrová, 7. tř. —

Příběhy o školní svačince

NEVYDAŘENÝ NÁKUP

Ahoj, jsem Martin, chodím do třetí. Jednou, přesněji v pondělí, jsme šli po škole s Lukášem do večerky a tam jsme si koupili sváču. Nebyla jen tak obyčejná, ale kouzelná. Otevřeli jsme ji a bylo tam úplný prd.

— Martin Děcký, 3. tř, —

O SVAČINĚ POPLETĚ

Ahoj, já jsem svačina a někdo mě právě zbořil. Teda stvořil. No a teď jdu do kravičky. Ach jo! Do krabičky a do aktovky, pak do poličky. Zase! Do školičky samozřejmě. Ach, já to melu, teda pletu.

— Berenika Valchářová 3. tř, —

KOUZELNÁ SVAČINA

Jmenuji se Lili. Trrrrrrr, zvoní. Tahle přestávka bude hrozná, protože už jde ke mně ta pyšná Anna:
Tak co máš na svačinu?

Já ti ji stejně nedám!
Ale dáš!

Hele, neber mi tu sváču!
Fuj, ta paprika mi zplesnivěla v ruce, tak to já jíst nebudu.

Tyjo, ta paprika už není plesnivá!
Jé, už to chápu, když to jídlo je u někoho zlého, tak zplesniví, a naopak.

— Laura Landa, 3. tř, —

ZÁHADA

Byl jsem ve škole, na svačinu jsem měl rohlík se šunkou a k tomu tyčinku. Jak byla přestávka, chtěl jsem si dát rohlík, ale nebyl tam. Divil jsem se tomu, a když jsem se koukl spolužákovi do krabičky, tak tam byl.

— Prokop Maléř, 3. tř, —

AHOJ, JMENUJI SE CHLEBA SE ŠUNKOU.

Už jsem strávený, ale mohl bych vám říct svůj příběh od začátku. Bylo ráno a nějaká paní mě nachystala a dala mě do krabičky a do batohu. Bylo to tam hrozné, pořád to se mnou třepalo. Najednou jsem se probudil v jiné místnosti. Byla celá prázdná, musel jsem to prozkoumat, dokud mě ta holka nesní. Ale néé, vrací se. Néé, neber si mě! Ach jo, tak čau! Mňam, to byla dobrota.

— Ella Van den Eede, 3. tř, —

T/P NA VÝLET

Vrtule

Původně to byla jedna místnost v domě na náměstí, ve které se půjčovaly deskové hry. Později byla rozšířena o interaktivní prvky, dnes je to celý dům – tři patra znamenité zábavy. Ano, jedná se o valašskomeziříčskou Vrtuli – svět her a poznání. Zasloužila se o ni parta šikulů, která svou firmu na výrobu dřevěných her pojmenovala čirou náhodou také Červotoč.

Při vrtulí rekonstrukci současné historické budovy byl objeven poklad. Nebyla to sice truhla plná zlata, ale zazděná místnost válcového tvaru, o které neměl desítky let nikdo ani tušení. Nyní je využívána jako věž, kterou se bez použití schodiště vyšplháte do druhého patra.

Přijďte to roztočit do Vrtule!

— Jiří Krajča —

AKTUAL/TY

V novém školním roce jsme přivítali osmnáct nových prvňáčků. Všem se ve třídě s panem učitelem Pavlem Sedlákem jejich první školní krůčky daří.

Od nového pololetí bude mít Sedmikráska plný počet žáků, nového kamaráda přivítají v sedmé třídě. Takže kolik kluků a holek teď u nás bude? 18 x 9 = 162.

V listopadu jsme na Dni otevřených dveří Sedmikrásky zaznamenali rekordní počet zájemců o vzdělávání (65 rodin). Navštívili nás také ředitelé okolních škol a školek a zástupci Města Rožnov pod Radhoštěm.

Žáci a žákyně osmé třídy se zapojili do projektu Turismo deportivo sostenible v rámci programu eTwinning. Online formou komunikují ve španělštině a v angličtině s dětmi z partnerských škol ve Španělsku a Německu a spolupracují na jednotlivých aktivitách projektu.

— Pavel Sumec —

Poslední školní den roku 2022 patřil zimní slavnosti. Společně jsme vystoupali zasněženou stezkou na Hradisko, kde jsme u ohně vyslechli úryvek z textu amerického spisovatele Kurta Vonneguta, zazpívali si koledy a předvánočně se pozdravili.

V březnu oslavíme třicáté výročí založení Sedmikrásky na školním plese.

Nadále se účastníme projektu Návrat a od září realizujeme nový projekt Šablony, jehož cílem je prosazovat zejména rovný přístup ke kvalitnímu a inkluzivnímu vzdělávání.

Sedmikráska uspěla s žádostí o grant na projekt Mobile Class v programu Giving Now, ON Semiconductor Foundation. Finanční příspěvek žákům a žákyním umožní využívat novou mobilní učebnu tvořenou iPady a dalším IT příslušenstvím.

FOTO

Letní slavnost Sedmikrásky, pasování prvňáčků.
— přání v angličtině od Matyáše a Jáchyma Z., 8. tř. —

Tady se skrývá animované přání škole od třeťáků:

KOLÁŽ

Před 30 lety

Poznej, čím jsme žili, co se stalo, co jsme poslouchali, s čím jsme si hráli…

Na shledanou v příštím čísle!

— připravila 1. třída —